

Mijn weekblad

Redacteur Ton Oosterhuis

Het nieuws dat de Amerikaanse inlichtingendienst ons afluistert leidt mij tot een nadere beschouwing van wat daar in het Midden Oosten gebeurt. Ze zijn soms zó dom.

Gedragen door hun haat

Zelf noemen ze zich Jihadstrijders, anderen noemen hen terroristen, de beste benaming lijkt mij Amerika-haters. De Amerikaanse politiek heeft zich jarenlang gekenmerkt door een opeenstapeling van blunders. Die werden nog gemaskeerd door hun bondgenootschap met Saoedi-Arabië, maar lieten diepe sporen na. Weet u ze nog? Een Amerikaanse minister die voor het forum van de Verenigde Naties breed uitpakt over vernietigingswapens van Saddam Hoessein die helemaal niet bestonden. Een Amerikaanse president die de oorlog in Irak kenschetste als een 'kruistocht'. Amerikaans militair ingrijpen zonder voldoende kennis van de situaties ter plaatse. De beelden van een Amerikaanse vrouwelijke militair die een Iraakse gevangene mishandelt en vernedert branden nog altijd op het netvlies van gelovigen daar. Wangedrag van de CIA is nog onlangs onthuld. De basis van deze wantoestand moet volgens mij gezocht worden in de Amerikaanse opvattingen over democratie. Wat men in andere landen met wetgeving poogt tegen te houden is in de VS de gewoonste zaak van de wereld. Politici worden in hun verkiezingscampagne gesteunde door rijke

Amerikanen en die krijgen als de president gekozen is als beloning een mooie baan als ambassadeur. Deskundigheid speelt uiteraard geen rol. Een gevolg is dat het centrum van de macht in Washington nooit deskundig over de lokale situatie wordt ingelicht.

Een belangrijk argument voor het winnen van de Amerikaanse publieke en politieke opinie voor militair ingrijpen was een getuigenis die een vrouw deed voor een groep Amerikaanse congressleden. De vrouw vertelde verpleegster te zijn geweest in het stadsziekenhuis van Koeweit en beschreef huilend hoe Iraakse soldaten baby's uit couveuses trokken en ze lieten sterven op de koude vloer. Dit verhaal leidde in het congres tot een meerderheid voor Amerikaans militair ingrijpen. Een jaar daarna bleek dit verhaal volledig uit de duim gezogen te zijn. De vrouw was de dochter van de Koeweitse ambassadeur in de Verenigde Staten. Zo wordt en werd de wereld misleid.

Nostalgie aan de piano

Het is meer dan 65 jaar geleden dat ik voor het laatst publiekelijk piano speelde. Later heb ik mij zingend altijd met luit of gitaar begeleid. Maar dezer dagen zat ik toch weer achter de toetsen voor een bescheiden publiek in de zorgvilla waar ik woon. Naast mij de kleindochter van een beroemde historicus. Foto van Nadia.